

Arrest

**nr. 127 880 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MENS, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juni 2002 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 juli 2014.

1.3. Op 9 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, van Berber-origine bent, en op 9 augustus 1980 in Douar Ouled Alla (nabij Taza) geboren bent. In 1981 verhuisde u samen met uw ouders en uw oudere broer Ahmad naar Nederland, waar uw vader verblijfsdocumenten had. In 1988 keerden u en uw ouders terug naar Marokko. Uw broer Ahmed bleef in Nederland. In 1999 stierven uw beide ouders en verhuisde u naar uw grootmoeder. Eind 2001 overleed ook uw grootmoeder. U was op dat moment de enige van uw familie die nog in Marokko verbleef. Uw broer Ahmed besloot u te helpen en regelde voor u een Nederlands visum. Op 25 januari 2002 reisde u naar Nederland. Enige tijd later kreeg u ruzie met uw broer en besloot u te verhuizen. U nam de trein naar Antwerpen, kwam er in contact met enkele mensen en bleef er wonen.

In 2009 ontdekten de dokters dat u aan sarcoïdose leed. Tot op heden bent u hiervoor in behandeling. In december 2009 diende u een verzoek in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (dd. 15/12/1980). Uw aanvraag werd geweigerd, u weet niet om welke reden. Op 28 december 2013 werd u door de Belgische federale politie gearresteerd en vastgehouden omwille van inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 30 mei 2014 werd een eerste poging tot repatriëring naar Marokko gepland. Die werd afgelast wegens uw verzet tegen uw vertrek. Nadien werd een tweede poging tot repatriëring gepland, ditmaal op 26 juni 2014. Op 24 juni 2014 diende u echter een asielaanvraag in. Ondertussen diende u ook een verzoek in tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (dd. 15/12/1980).

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U beweert dat u niet naar Marokko terug kan omdat u er geen familie en geen sociaal netwerk heeft, én omdat u ziek bent (zie CGVS, p. 3, 4, 6, 7). Volgens u zijn dat de enige redenen waarom u niet akkoord gaat met een terugkeer. Dergelijke zaken hebben echter geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die in hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren omwille van ras, nationaliteit, religieuze en/of politieke overtuiging, of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet toegekend worden.

Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het is immers niet overtuigend dat het gebrek aan familieleden of sociaal netwerk, én de ziekte waaraan u lijdt, in Marokko zal resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de vorm van onmenselijke of vernederende behandeling. In casu zijn dit namelijk weinig meer dan blote beweringen of hypothesen van uwentwege, die u niet ondersteunt met concrete elementen (zie CGVS, p. 6). Eerstens vooral verliet u uw land omdat u bij uw broer in Nederland wou vertoeven maar uiteindelijk blijkt ook deze relatie te zijn vertroebeld. Bovendien merkt het Commissariaat-generaal op dat u een volwassen man bent die van zijn achtste tot zijn eenentwintigste in Marokko heeft gewoond (zie CGVS, p. 4). Men mag dus redelijkerwijs veronderstellen dat u uw land van origine voldoende kent om er een leven op te bouwen. Bovendien slaagde u er in om ook in België een leven op te bouwen, ook al was het bij aankomst in 2002 een compleet vreemd land voor u. Dat lijkt te impliceren dat u over de nodige vaardigheden beschikt om hetzelfde te doen in uw land van herkomst. Verder is het opmerkelijk en weinig aannemelijk dat u werkelijk niemand kent in Marokko en dat u bijvoorbeeld totaal geen idee heeft wat er met uw ouderlijk huis is gebeurd (zie CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, het feit dat u tot net voor de tweede poging tot (gedwongen) repatriëring heeft gewacht vooraleer asiel aan te vragen, ook al verbleef u sinds 2002 in België (zie CGVS, p. 3-4), relativeert in zeer ernstige mate het door u voorgehouden risico op het lijden van ernstige schade. Dergelijk gedrag ligt vanzelfsprekend niet in lijn met dat van een persoon die een acute nood aan internationale bescherming heeft. Indien u werkelijk van mening was dat er u in Marokko een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staat, mag men verwachten dat u al veel eerder pogingen had ondernomen om asiel aan te vragen. Dat u in al die jaren geen asiel heeft aangevraagd enkel en alleen omdat u niet op de hoogte was van de mogelijkheden tot asiel, is in deze niet aannemelijk (zie CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen en de stukken uit het administratief dossier blijkt namelijk dat u in de loop der jaren andere verblijfsprocedures (zoals een

regularisatieaanvraag) heeft aangevraagd, mits de hulp van een advocaat, én u ook op steun van instanties zoals het OCMW kon rekenen. U had dus voldoende kanalen ter uwer beschikking om u reeds veel eerder te informeren over de verschillende mogelijkheden om uw verblijf in België een officieel karakter te geven en zo een (gedwongen) terugkeer naar Marokko te vermijden.

Als gevolg van bovenstaande redenen kunnen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend.

U legt geen documenten voor die iets aan bovenstaande appreciatie kunnen veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij ziek is en geen sociaal netwerk heeft in Marokko. Volgens verzoeker verklaarde hij tevens dat ten tijde van zijn aankomst in België zijn advocaat hem niet correct inlichtte over de mogelijke regularisatieprocedures en heeft hij op dit moment geen asiel ingediend. Verzoeker vervolgt dat hij van Berberorigine is en hij verwijst naar een recent artikel in "Morocoworldnews" om te besluiten dat het "zeker niet evident (is) voor verzoekende partij om terug te keren naar Marokko waar etnische discriminatie van Berbers nog dagelijks voorkomt" zeker nu blijkt dat hij ernstig ziek is en verzorging nodig heeft.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker geweigerd omdat (i) hij niet naar Marokko kan terugkeren omdat hij er geen familie en een sociaal netwerk heeft en hij ziek is en deze redenen geen uitstaans hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, (ii) het niet overtuigend is dat het gebrek aan familieleden of sociaal netwerk, en de ziekte waaraan hij lijdt zal resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de vorm van onmenselijke of vernederende behandeling, zoals wordt toegelicht, en (iii) het feit dat hij tot net voor de tweede poging tot gedwongen repatriëring heeft gewacht om asiel aan te vragen, ook al verbleef hij sinds 2002 in België, zijn voorgehouden risico op ernstige schade relativeert.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet concreet weerlegt dat de voorgehouden problemen geen uitstaans hebben met één van de criteria van de vluchtelingenconventie. Het feit dat hij niet correct was ingelicht over de mogelijke regularisatieprocedures doet hieraan geen enkel afbreuk.

In de mate verzoeker stelt dat hij ziek is en geen sociaal netwerk heeft in Marokko, merkt de Raad dat dit aspect door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk mee in overweging is genomen waar het volgende wordt gesteld: *"Het is immers niet overtuigend dat het gebrek aan familieleden of sociaal netwerk, én de ziekte waaraan u lijdt, in Marokko zal resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de vorm van onmenselijke of vernederende behandeling. In casu zijn dit namelijk weinig meer dan blote beweringen of hypothesen van uwentwege, die u niet ondersteunt met concrete elementen (zie CGVS, p. 6). Eersten vooral verliet u uw land omdat u bij uw broer in Nederland wou vertoeven maar uiteindelijk blijkt ook deze relatie te zijn vertroebeld. Bovendien merkt het Commissariaat-generaal op dat u een volwassen man bent die van zijn achtste tot zijn eenentwintigste in Marokko heeft gewoond (zie CGVS, p. 4). Men mag dus redelijkerwijs veronderstellen dat u uw land van origine voldoende kent om er een leven op te bouwen. Bovendien slaagde u er in om ook in België een leven op te bouwen, ook al was het bij aankomst in 2002 een compleet vreemd land voor u. Dat lijkt te impliceren dat u over de nodige vaardigheden beschikt om hetzelfde te doen in uw land van herkomst. Verder is het opmerkelijk en weinig aannemelijk dat u werkelijk niemand kent in Marokko en dat u bijvoorbeeld totaal geen idee heeft wat er met uw ouderlijk huis is gebeurd (zie CGVS, p. 6). Wat er ook van zij, het feit dat u tot net voor de tweede poging tot (gedwongen) repatriëring heeft gewacht vooraleer asiel aan te vragen, ook al verbleef u sinds 2002 in België (zie CGVS, p. 3-4), relativeert in zeer ernstige mate het door u voorgehouden risico op het*

lijden van ernstige schade. Dergelijk gedrag ligt vanzelfsprekend niet in lijn met dat van een persoon die een acute nood aan internationale bescherming heeft. Indien u werkelijk van mening was dat er u in Marokko een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten staat, mag men verwachten dat u al veel eerder pogingen had ondernomen om asiel aan te vragen. Dat u in al die jaren geen asiel heeft aangevraagd enkel en alleen omdat u niet op de hoogte was van de mogelijkheden tot asiel, is in deze niet aannemelijk (zie CGVS, p. 3). Uit uw verklaringen en de stukken uit het administratief dossier blijkt namelijk dat u in de loop der jaren andere verblijfsprocedures (zoals een regularisatieaanvraag) heeft aangevraagd, mits de hulp van een advocaat, én u ook op steun van instanties zoals het OCMW kon rekenen. U had dus voldoende kanalen ter uwer beschikking om u reeds veel eerder te informeren over de verschillende mogelijkheden om uw verblijf in België een officieel karakter te geven en zo een (gedwongen) terugkeer naar Marokko te vermijden. "

Ook deze pertinente motivering wordt in het verzoekschrift niet weerlegd.

2.4. Zo verzoeker nog, onder verwijzing naar een recent artikel van 'Maroccoworldnews', stelt dat het voor hem dus zeker niet evident is om terug te keren naar Marokko waar etnische discriminatie van Berbers nog dagelijks voorkomt en minstens onderzocht moet worden of hij niet zal gediscrimineerd worden, zeker nu blijkt dat hij ernstig ziek is en verzorging nodig heeft, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die ook Arabisch spreekt (gehoorverslag, p. 2), heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van de bewering in het verzoekschrift dat hij internationale bescherming nodig heeft omwille van zijn Berber-origine en daardoor de kans loopt om gediscrimineerd te worden.

Voorts wijst de Raad er op dat het artikel van 'Moroccoworldnews' betrekking heeft op cultureel racisme tegenover de 'Amazigh' en de noodzaak van de kennis van de Arabische taal in het onderwijs en op de werkvloer. Het artikel heeft het onder andere over de stigmatisering van de 'Amazigh'-gemeenschap en de grappen die over hen worden gemaakt. Nergens wordt in dit artikel ter sprake gebracht dat de 'Amazigh'-gemeenschap van Marokko niet zou kunnen rekenen op gezondheidszorg of steun van de Marokkanse overheid. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004).

2.5. Zo verzoeker nog meent dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, merkt de Raad op dat verzoeker dit niet concreet uitwerkt en aantoont. Het redelijkheidsbeginsel is immers enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS